

Forfatter: Müller, Tage Christian

Titel: BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Müller, Tage Christian (1848-01-08)

Citation: Müller, Tage Christian: "BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Müller, Tage Christian (1848-01-08)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 491. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L0019917070000280.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra T. Müller.

Ribe 8de Jan. 1848.

Næsten hver Gang jeg tillader mig at skrive til Dem, har jeg en ny Taksigelse at fremføre; denne Gang for Sversendelsen af de sidst udgivne Prædikener. — De har herved atter givet os et nyt Bidrag til en ægte — om jeg saa maa sige: ædru Opbyggelse, hvorved det Dybeste i Mennesket faaer den Næring, der er Hovedhensigten, men hvorved det tillige fornemmes, at hvad der her varmer og qvæger, ogsaa oplyser, og giver en anden Styrke end den, der er et Foster af den Spænding, i hvilken vi for et Øieblik sættes. Af mig og Mange takkes D. H. for det Haab, der er givet om flere saadanne Bidrag Fra Deres saa hædrede og hæderværdige Haand. At De — som De siger i Forordet — vil være villig til at trække Dem tilbage fra at lade trykke, naar Folk blive kjede af at læse hvad De skriver, troer jeg ligesaa vist, som jeg er overbeviist om, at Forudsætningen ikke kan indtræffe; og man behøver ikke at frygte for, at det Forste skal skee, da det er betinget ved det Sidste.

Jeg takker D. H. ogsaa for den indholdsrige Meddelelse af Deres Raisoment over Tidens kirkelige Bevægelse. De veed, at jeg bøier mig for Deres Anstuelse saa meget, som det er muligt uden at opgive sin Selvstændighed; jeg tvivler altid om Rigtigheden af min, naar den afviger fra Deres. Jeg s. 492 mener vistnok, efter de citerede Ord, „dat die Kirche sich selbst gestalten soll“, jeg deler Deres Mening, at det vilde være uheldigt, om Regjeringen, qua saadan, vilde overtage den indre Ledning; men for at en indre Ledning kan tilbørlige finde Sted indenfor Kirkens eget Omraade, troer jeg, at nogen Forandring i det nu Bestaaende burde sinde Sted. De veed ogsaa, at jeg a posteriori, ligesaa vel som a priori, finder det urigtigt, at ingen geistlig Mand er Medlem af det Collegium, under hvilket de geistlige Anliggender henhøre; at den mundtlige Discussion, til Skade for disse Anliggender, savnes, og ingenlunde erstattes ved de „indhentede skriftlige Betaenkninger“, er ogsaa min Mening. Den Forandring, jeg iøvrigt ønskede, turde maaskee mindre kaldes en Forandring, end en Gjenoplivelse af hvad der var Lovens temmelig klart udtalte Hensigt, men som er døet hen, og som maatte opstaae paa en Maade, der stemmede med det med forandrede Tider altid modificerede Krav. Hertil hører Bestemmelsen om Præsternes Medhjælpere. Hertil hører, at vore Landemoder skulde have en høiere Betydning og en større Bethdenhed, end de nu have, hvilket vel var Lovgiverens Hensigt, og at de da, ogsaa efter Loven, burde holdes 2 Gange om Aaret, saaledes at Provsterne bleve Organerne for hvad Landemodet ønskede afhandlet af Præsterne, førend det httrade sig derom, og ligeledes for hvad Præsterne eller Menighederne kunde have at fremføre proprio motu. Og hertil kommer, at jeg vilde ansee det meget gavnligt, om Biskopperne samledes en kort Tid een Gang om Aaret, eller, om man vilde, kun hvert andet Aar; men dette vilde formodentlig aldrig blive indrømmet, fordi man ingenlunde let kunde afslaae, hvad der ved et saadant autoriseret biskoppeligt Convent var blevet bestemt at andrage om; — de enkelte Kjeppere lade sig let bryde, men det samlede Bundt ikke nær saa let.